

Kate Clayborn

Armastus esmapilgul

Selleks klub vaid hetk...

Originaali tiitel:
Kate Clayborn
Love at First
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Võimalik sarnasus elavate või surnud inimestega või tegelike sündmustega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 by Kate Clayborn. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Kasutatud tõlked:
Shakespeare, William. Sonett 98. Tõlkinud Harald Rajamets. Tallinn:
Eesti Keele Sihtasutus, 2014

D10408922
ISBN 978-9949-82-970-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Nonile
Sind armastati väga.
Sind igatsetakse väga.
Sa oled meie mälestustes elus (koos oma Romeoga).

Proloog

Esimene kord, kui Will Sterling nägi Nora Clarke'i, nägi ta üldse vaevu midagi.

Selle suure vahtrapuu jahedas varjus, millele ta tol eredal suvepäeval nõjatus, tundus kogu maailm talle hägune – lehed tema kohal olid rohelised, kuid vormitud, temast vasakul olev aiamööbel tuhmilt must, kuid uduste piirjoontega, tema ees olev hoone kõrge ja liivakarva, korteri ukсед pelgalt tumedad, ähmased riskülilikud, mis viisid puidust rõdudele, mille piirdepulgad tundusid lainjad, kui ta silmi ei kissitanud.

Ta oli selle hägususega harjunud või äkki ta polnud kunagi *pidanud* sellega harjuma. Ta ei mäletanud aega, mil ta poleks pidanud silmi kissitama, et midagi paremini näha, kuigi ta teadis, et asi on läinud halvemaks. Ta teadis, et enamikus tundidest ei piisanud enam teises reas istumisest; ta teadis, et viimasel aastal läks ta mõnikord kolmandast tunnist – edasijõudnute kirjandusest, ainukesest tunnist, mis tal oli koos Caitliniga, kellele meeldis istuda kõige taga – ära tuikava peavaluga. Ta teadis, et kõige olulisem asi selle juures oli nüüd pesapalli tuhmvalge nahk, et ta nägi seda kõige paremini selge taeva särava sina taustal, et pilvisematel päevadel saab ta treenerilt suurema tõenäosusega peapesu.

Ta teadis, et ei saa enam alati aru, kas ema naeratab, kui ta polnud just emale väga lähedal.

Aga... *prillid*? Will Sterling prillidega? Väljakul, samasuguste hiiglaslike, higiste spordiprillidega, mida kandis Brandon Tenney?

Ta ei suutnud selle mõttega leppida, veel mitte. Nii et ta oli eelmisel aastal kooli meditsiiniõde vältinud, kui too silmi kontrollis,

kirjutanud maha pinginaabri konspektist, mitte tahvliilt ega projektori ekraanilt, kõigepealt alati luba küsides – viisakalt, lootis ta, võluvalt. Ta hoidis põialt, et päevad oleksid päikeselised.

Ta lasil oma ebausaldusväärset pilgul kanduda tagasi ähmasse mustale ristkülikule, mida ta oli püüdnud kõige terasemalt jälgida, sellelesamale, kust ta oli vaevalt kaksikümne minutit tagasi ilma pikema tseremooniata välja astunud.

„Oota väljas,“ oli ema öelnud terava võõra häälega, kui oli selge, et asjad ei lähe selle plaani kohaselt, mis tal oli olnud päeva alguses. Kahe ja poole tunnine autosõit Chicagosse, linna, kus Will ei olnud kunagi varem käinud, lubadus, et ta ei räägi sellest isale, ja mitte ühegi sõnaga ettevalmistust hetkeks, mil nad olid seisnud selle korrusmaja hämaras esimese korruse koridoris ning ema oli uksele koputanud otsustava nõudlikkusega, mis oli tundunud peaaegu ebaviisakas.

„See on sinu onu,“ oli ema talle öelnud, kui lühike turske kerega täiesti tundmatu mees uksele tuli. Will oli talle piisavalt lähedal ja temaga ühel silmakõrgusel, et näha, kuidas mehe suu oli korraks natuke lahti läinud, enne kui ta oli selle sulgenud ja hambad kokku surunud.

„Minu vend,“ oli ema vaikselt lisanud, hääl emotsionaalselt murdumas.

Sul on vend? oli Will mõelnud segadusse sattudes, nii et ka tema peas oli kõik hägune, aga ta oli mehele – oma *onule* – tervituseks käe sirutanud.

„Mina olen Will,“ oli ta automaatselt viisakalt öelnud, olles rõõmus, et tema hääl oli paar kuud pärast viieteistkümneaastaseks saamist murdumise lõpetanud. Tema enda kõrvadele kõlas see täiskasvanulikum ja vähem üllatunud, kui ta sisimas oli.

Kuid see mees – tema *onu*, onu, kellest ta polnud *mitte kunagi kuulnud* – ei olnud tema kätt vastu võtnud. Ta ei olnud üldse tema poole vaadanud. Selle asemel oli ta Willi ema vaadanud, nagu too oleks vaim, või äkki nii, nagu ta oleks elus, aga surnuist üles tõusnud.

Korteris, mis haises sigarettide ja sellesama mööblipoleerimise vahendi järele, mida ema kodus kasutas, ei olnud keegi istet võtnud; mitte keegi ei olnud midagi rääkinud. Tema onu – Donny, nagu ema oli viimaks avaldanud, kuna mees ise ei olnud ilmutanud mitte mingisugust huvi lähemalt tuttavaks saada – seisis pruuni tugitooli kõrval (mühkliku, kuid Willi ebausaldusväärsete silmade jaoks ähmaste piirjoontega), käed surutud sügavale teksapükste taskutesse. Ema oli jäänud ukse lähedale ja Will nõndasamuti. Ta arvas, et ema oli oodanud, et teda korralikult sisse kututaks.

Aga isegi Will nägi, et seda ei juhtu.

„Ma ei hakka seda tegema, kui su poiss ka siin on,“ oli Donny viimaks öelnud ning need olid esimesed sõnad, mida Will tema suust kuulis.

Su poiss, oli Will oma peas korranud. Ta oli alati olnud vähemalt hea kuulaja ja sai sõnumist aru. See tüüp Donny võis ju Willi onu olla, aga kohe kindlasti ei kavatsenud ta olla pereliige ja Will püüdis endale öelda, et tal pole nagoonii midagi selle vastu. Ta oli ju ainuke laps ning tolle hetkeni oli ta arvanud, et ka tema vanemad on üksiklapsed. Teistel tema kooli lastel olid vanavanemad, nõod, suured kokkusaamised pühade ajal. Kuid Sterlingite kodus oli väike pere. Ainult nemad kolm. Neil polnud isegi mitte koera ega kassi ega kuldkala asja keerulisemaks ajamas.

Kuid Will oli ikkagi tundnud, kuidas puna kerkib mööda ta kaela üles, tema kõhus tulitab ja käelihased tõmbuvad pingule. Ta oli viimasel ajal äkiline, kergesti vihastuv. Kui ta ei mõelnud parasjagu tüdrukutele – peamiselt Caitlinile, aga kui aus olla, siis ta pilk rändas üsna palju ringi –, võis ta olla tujukas ja kergesti hajuva tähelepanuga ja tusane. Kui kõik need asjad, mida tema terviseõpetuse õpetaja tunnis rääkis, olid õiged, kuulus see kõik suureks saamise juurde, aga tol hetkel tundus talle, et tema segadust tekitavatel, äkilistel emotsioonidel oli mingi eesmärk. Ta võis ju alles viisteist olla, aga ta oli juba sellest Donnyst pikem ja tegi pesapalli mängimiseks jõutrenni. Talle ei meeldinud, kui keegi tema emaga nii teravalt rääkis.

Aga siis oli ema talle andnud käsu väljas oodata ning Will oli väga üllatunud, et teda niimoodi käsutati, et temaga niimoodi... peaaegu *riieldi*. Kodus olid tema vanemad alati olnud vabad, vastutulelikud, pisut hajameelsed ja kui Will ka arvas, et selle taga ei olnud niivõrd lapsekasvatustiil, vaid pigem soov leida aega kahekesi olemiseks ning nende pidev, mõnikord kurnav õrnus teineteise vastu, noh... vähemalt ta sai kauem õues olla kui teised lapsed; vähemalt ta ei pidanud igaks asjaks luba küsima ega kellegi õhtuti oma koduseid ülesandeid näitama ega helistama, kui ta jäi trennist tulles hilja peale.

Nii oligi ta oma ehmatuses – mis oli tingitud sellest hetkest ja kõikidest selleni viinud hetkedest – lahkunud. Tagumise, mitte eesmise ukse kaudu, sellesama ähmase musta ristküliku kaudu, mida ta nüüd jälgis. Ta ei saanud eredas juulikuu päikeses oma silmi piisavalt usaldada, et näha, kui seal midagi valesti läheb, nii et ta oli lahkudes klaasist ukse enda taga lahti jätnud ja ainult võrkukse sulgenud. Ta oli lõnksuval puidust põrandal vasakule pööranud ning läinud esimese korruse rõdult mööda paari samamoodi lõnksuvat trepiastet alla. Ta oli sammunud üle päikesest kõrbenud muruplatsi, aia jaoks liiga suure, tohutute lehtedega puu juurde.

Ja oodanud.

Püüdnud oma pilku ja mõtteid koondada.

Mida see tähendas, et tal on onu, kellest ta pole kunagi midagi kuulnud? Mida see tähendas, et ema oli isale ütlemata siia tulnud – ja Willi kaasa võtnud? Kui nüüd järele mõelda, mida see tähendas, et kodus oli viimasel ajal kuidagi vaikne olnud, et ema ja isa tundusid mõnikord niisama tusased kui tema ning otsisid veel sagedamini kui tavaliselt teineteiselt varjupaika, sulgedes magamistoa ukse ja jättes tema välja, põigates kõrvale tema küsimustest, kui nad viimaks välja tulid?

Keegi teine oleks ehk pakkunud lahutust. Paljudel Willi meeskonnakaaslastel olid lahutatud vanemad, ühel neist oli väga keeruline olukord, mille juurde käisid kohtuistungid ja sotsiaaltöötajad ning ema ja isa, kes püüdsid teineteist pidevalt lapsevanemana üle trumbata, isegi mängupäevadel tribüünil. Aga Will

teadis paremini, et tema vanemad ei lähe lahku. Sterlingid olid teineteisele pühendunud, piisavalt pühendunud, et nende salajaste, tavaliselt naeratavate pilkude, kogu aeg lähestikku istumise, puudutuste ja suudluste ja sosistamise keskel tunneks hoopis Will ennast koormana. Nad soovimatu koer või kass või kuldkala.

Katkestus.

„Hei!“ katkestas hääl ülevalt tema mõtted.

Tüdruku hääl.

Isegi selle lühikese, argise sõna põhjal kuidagi täiuslik hääl. See kõlas nagu naer õhikutõusmisel.

Will pööras pea üles selle poole – instinktiivselt, ootusärevusega.

Ja siis... naer, mis *tõusiski* õhku. See paiskus tema kohal õhku laiali ja libises siis nagu luuderohi ühelt rõdult alla, nii et kogu tema keha jäi liikumatuks ja tema teismelise süda jäi korraks rinus seisma nii, nagu ei kunagi varem. Hiljem, palju hiljem, kui ta lubas endal mõelda sellele päevale, päevale, kui peaaegu kõik tema elus oli muutunud, mäletas ta, et selle tüdruku naer oli olnud ainuke asi, mis oli talle tundunud tuttav selles võõras tagahoovis, samal ajal kui majas sees oli onu, keda ta polnud kunagi varem näinud, koos tema salapärase ja kurva ja vihase ja hirmunud emaga. See oli tundunud piisavalt tuttav, piisavalt *kutsuv*, et ta unustaks – selleks lühikeseks viivuks – kõik muu selle päeva juures, mis tekitas segadust. Kohe kindlasti – ükskõik kui häbiäärne see ka polnud – oli ta unustanud Caitlini.

„Hei,“ kordas tüdruk, seekord valjemini, jälle naerdes, ning Will tõukas end puu najalt lahti ja astus edasi võra serva, et teda näha või siis näha nii palju, kui sai.

Ole rahulik, ütles ta endale, lükates juuksed üle pea. Ta ei olnud teadnud, et keegi näeb teda ülemiselt korruselt seal seismas, aga ilmselgelt...

„Kasi minema!“ hüüdis tüdruk just siis, kui Will varjust välja astus, ja poiss tardus taas. Temaga riieldi teist korda ühe päeva jooksul? See oli küll ebatavaline ning seekord oli ta veel rohkem segaduses, et mida ta ometi oli valesti teinud.